

Magyar Ország.

A' Tsászári Felség' Magyar Lovas Regiment-jébéli Nemes Tiszti Karnak, eggy, igen példás hazafiúi buzgóságú érdemes Tagja, következő Versekkel örökösítette Nemzeti Litteraturánk azon Pártfogóinak ditső emlékezeteket, kiknek neveiket fel fedeztette velünk a' Hazai Szeretet Májusnak elsőjén:

Angyal.

Magyarok' Istene' parantsolatjára.

Támadj fel Magyar Nyelv, trombitám' hangjára!

Nyelv.

Oh Istenem! milyen mély álomban voltam,
 De mit mondok, hiszem én talán meg holtam.
 Jut eszembe, mikor testem' ide tették,
 Mikor ezt a' követ rá is hempelygették.
 Tudom — hogy' ne? hiszem még akkor is éltem,
 Mikor el temettek; de lehegni félttem. —
 No de, hát hol vagyok? koporsóm' fedele
 Le van véve, 's kriptám Magyarral van tele.
 Az én haláloamat meg nem elégtették,
 's talán Fijaimat mind mellém temették.
 Eggy olly Nyelvet sirba, de hogy' is tennének?
 A' mellynek még minden Fijai élnének;
 Kivált a' Magyarok! az én Magyarjaim!
 A' Magyarok! az én szerelmes Fijaim!
 Tudom, hogy mind ide öntötték véreket,
 's Érttem nem sajnálták le tenni él'teket.
 De ti Nyelvek, kiket holtaknak tartalak,
Görög 's Phrygiai, még itt nem láttalak;
 Pedig úgy gondolom, hogy ha itt lennétek,
 Egymással még talán most is perelnétek.
 Hát te, *Rómaiak'* hátra maradt hangja?
 Hol vagy világ' őlzve lármázó harangja,
 Ki szegény fejemet mind addig rontottad,
 Mig nyakamat magad után nem rántottad.
 Jer elő abba a' Fijaid' rendébe,
 Mellyben térden másztál *Attilám* elébe,

B b b

Meg

Meg mutatom azt, hogy itt is Urad leszek,
 És kevély nyakadra újra jármot teszlek.
 De mi dolog? hiszem itt ruhák is voltak,
 Kiket halálomkor mellém szuszakoltak.
 Azok nintsenek itt, talám el rothattak,
 Vagy a' rongyos Cárón' körméhez ragadtak;
 Vagy pedig Márs Isten magához vitette
 Öket, 's győzödelmi köntösivé tette.
 De hát ti éltek e', avagy meg hóltatok?
 Kik itt körülöttem kerekben álltatok.

Magyarok.

Mi Fijaid vagyunk, és mindnyájan élünk,
 El Magyar Hazánk is, és te is élsz vélünk.

Nyelv.

En? Ti? Hazánk? (M.) Igen, mind életben vagyunk,
 Halni kedves Anyánk! tégedet se hagyunk.

Nyelv.

Engemet meg halni? és te gonosz lélek
 El akarod velem hitetni, hogy élek;
 És hogy ti is éltek? ugyan mit beszéltek?
 Nem élet az, mellyet ti életnek véltek.
 Tsak addig éltünk mi, míg a' földön voltunk,
 Miólta itt vagyunk, azólta meg hóltunk. —
 Ti ugyan magatok egymást meg ettétek,
 Végső órátokat úgy siettettétek,
 Rútábbal gyűlölván Atyátok' Fijait,
 Mint a' rátok törő Pogányok' fattyait. — —
 Hát mind a' két Nemre való ruhátokat?
 M'ért temettétek el, még élvén azokat?
 A' nagy Leveleknek úgy e' örültetek?
 Mellyek által Nemes Magzatok lettetek;
 Szerettétek azon úri érdemeiket,
 Mellyekért Atyátok ontották véreket,
 És ügyé, örömezt rátok ruháztátok?
 No hát ruhájokat hogy' utálhattátok?
 Hát engem' e' néma vidékre ki hozott?
 Artatlan fejemnek halált ki okozott?
 Ti édes Fijaim. Néktek köszönhetem,
 Hogy halva feküdni kéntelenítettém.

A'

A' még hóltt nyelvekenn addig kapkodtatok,
 Mig engemet velek sirba nem nyomtatok:
 A' Deák nyelv ennek valóban örülhet,
 Hogy halva is egész nyelvet el törülhet;
 's Kik előtt élteben térdét meg hajtotta,
 Azoknak most nyelvét pokolra hajtotta.
 De ti! kik ennek főbb okai valátok,
 Terhes átok — de tsak ki nem mondom rátok.

Magyarok.

Szünnny meg édes Anyánk! szünnny meg átkaidat
 Szórni, és kéréllly meg minket fíjaidat;
 Vond el elmédet a' hólttak' országból;
 Jere fel ebből a' homályos kriptából;
 Jere, koronádat hadd tegyük fejedbe,
 's ülly számodra kézültt királyi székedbe;
 Jer', szégyeníttsük meg, kik eddig tsúfoltak,
 És virágzásunkban nyugös gantsok vóltak.
 Meg lásd, fel vílzi még az Isten ügyünket,
 Vissza adja régi hatalmas nevünket.

Nyelv.

Elevenség forma van, igaz testemben,
 's a' mint vezem ézfé, szív is vér mellyemben.
 De nagy bádgyadtság van fejemben, gyomromban,
 's tsekély eröt érzek kezemben, lábomban.
 No hát! ha élek is, mit ér az énnékem,
 Hogy kész a' koronám, és királyi székem,
 Ha nyavalyám miatt belé nem ülhetek;
 De tsak meg próbálok, talán fel kelhetek.
 Jaj nem birnak! hát illy koldúson mit veztek,
 Jobb bizon, hogy reám újra követ tesztek.
 Nyissátok fel minden rezege eremet,
 És botsássátok ki hasztalan véretem.
 Ha az ember felett nagy rakásra gyűlnek
 Az eméftö bajok, és fejére ülnek:
 Nem esik már annak semimi olly nehezen,
 Bár halálíg nyomó terhet is érezzen,
 Mint ha a' suly alól fejét fel emelte,
 's a' nem reményllyt vezély akkor le térdelte.

Ennékem is jobb most egyy úttal meg halnom,
Halál' posta-sipját mint ollyankor hallnom,
Mikor már vig szivem magas széke körül
Hizelkedő napja' sugárának örül.

Magyarok.

Addig édes Anyánk mankókat készítünk,
Míg jobb és erősebb lábakra segítünk;
Vagy a' sem szükséges, üllý fel a' nyakunkra,
's el fáradhatatlan Atlási vállunkra.
Ha e' tsügged, lelünk mi *Herkuleseket*,
Kik örömmel tartják az ilyen terheket.
Ofztán olly Orvosok, gondolod, nem telnek
Mi közzülünk, a' kik úgy is fel emelnek?
És ollyan értz forma lábakra állítanak,
Hogy az idők többé földre nem taszítanak.

Nyelv.

Pénz kék ahoz — pedig — az Orvos magában
Mit ér, ha orvosság nints a' patikában.
Betege' bajára bár reá akadhat,
De egy tzédulánál egyebet nem adhat
Néki, mellyre írta a' halznos szereket,
Es hogy miképpen kell bé venni ezeket.
Így vannak körültem, a' kik szívből szánnak,
Vagynak Orvosim is, a' kik velem bánnak.
Azok rajtam látom keservesen sirnak,
Ezek meg, hány ezer recepteket irnak.
Egyy, úgy kék segítni, másik így, azt mondja;
De az orvosságra nints senkinek gondja.
Jobb hát Fijaim, hogy most el temetődjek,
Mint hogy tudja Isten még meddig sinlődjek.
Könnyebb most szenvednem e' várt veszedelmet,
Mint véletlen nyelnem halálos gyötrelmet.

Magyarok.

Lám a' képzelődés mire nem viheti,
Hogy nints egészsége, vele el hiteti.
No tsak vegyük fel hát óh Atyámfijai,
Ha azt gondolja, hogy nem bírják lábai,
Vigyük ki ebből a' hólitak' ládájából,
Talán mást itél a' napnak látásából.

Nyelv.

Nyelv.

Mitsoda világ ez? mitsoda fényesség?

Nem vólt én felettem soha illy fényes ég;

Mitsoda vigasság, öröm kiáltozás?

Oh Egek! illy hamar millyen nagy változás.

Hát ez az én Hazám? az én lakó helyem?

Fejemet még egyszer ebbe fel emellyem?

Nem! nem! nem így vagynak a' bölt's végeztések.

És a' miket látok, tsak szemfényvesztések.

Vegyétek le, kérlek, e' tündér üveget

Szememről, hadd lássam igazán az eget.

Hadi Történetek' Irói.

Hafzontalan bírnánk *Cicerók'* szájával,

Senekák', 's más régi Böltsek' pennájával,

Mert szívünk' örömét ki még sem adhatnánk,

Sem a' mint érezzük, úgy le nem irhatnánk.

Már minden vigságunk, kit az Eg engedett,

Tsupán a' te neved' hijjával szzenvedett,

Fel emeltt nyakunkat minden örömünkben

Le ejtettük, mihelyt ötlöttél eszünkben.

Mind addig tsak felhő - ofzlopot emeltünk,

Tégedet e' sirból míg fel nem emeltünk.

Fuss tehát Levelünk, vidd meg a' Hazának,

Hogy sok kesergési porba nem hullának.

Meg halgatták a' lágy Egek kérésünket,

És fel támasztották újjonnan nyelvünket,

Nyelvünket, melly már tsak olyan ajakban élt,

A' melly magyar szivet ábrázolni nem félt.

Oh szerelmes Anyánk! már mivel áldozunk

Óltárodra, 's millyen ajándékot hozzunk.

Vedd kedvesen ím' e' *Hadi Történetet.*

A' mellyben, miólta téged el temetett

Az idő, meg láthadd, melly forgások lettek,

És azólta vitéz Fijaid mit tettek;

Kivül hogy' üzték el a' vad ellenséget;

Benn hogy' ólták el a' tüzet, melly már éggett;

Hogy' tették Hazává még egyszer Hazánkat;

Hogy' nyerték *Budára* vissza Koronánkat.

Fel

Fel támadásodért mit nem követtek el,
 Hogy' jártak körülötted élelztő szerekkel. —
 Ruhánk magyar ruha ismét miképpen lett,
 Mellyet már a' Magyar hordani szégyenlett.
 Olvasd, hátra nézvé a' régi időkre,
 's a' fényes egünket bé vonó felhőkre. —
 Ha jól esik vissza fordítani vig képet
 Annak, ki a' zajból a' rév partra lépett,
 Avagy széllyel nézai a' holt testek között,
 A' nagy tsata után annak, a' ki győzött,
 Olly öröm szállhat egy Hazafi szívébe,
 Mikor vissza tekint bajunk' tengerebe,
 És ha meg gondollya, a' veszedelemnek
 Piattzán hogy' szedtük bérét az érdemnek.
 Most vagyunk Vitézek! mert akkor is nyertünk,
 Mikor a' ránk ugrott térd alatt hevertünk.
 Bámully Világ! tudunk terhet is emelni,
 Szabadságunkat is tudjuk mérsékelni.

Nyelv.

Oh könnyvek! valahol ha még maradtatok,
 Kik a' sok sirásban ki nem száradtatok,
 Gördüllyetek végig bé esett ortzámon,
 Kesergő, 's örülő tseppekkel Hazámon.

H. T. I.

Ti vig kedveteket azzal mutattyátok,
 Baráim? Anyánkat hogy ölben tartjátok.
 Tartsuk óh Lelkeim! egy szívvel lélekkel.
 Bár nyomatnánk mindég illy áldott terhekk.

Nyelv.

Jobb vólna biz olyan szert ha keresnétek,
 Nyomorúlt fejemen mellyel segítnétek.

H. T. I.

Nyomorúlt fejeden! mi Isten' tsudája!
 Hát nints a' Hazának gazdag patikája?
 Hát az orvosságok, mellyeket próbáltak,
 Gyógyulásod körül, semmit sem használtak?
 De olyan Orvosok! mit is kell hallani,
 Ne tudnának téged helyre állítani?

EI

El nem gondolhattuk. De jerünk vizsgáljuk,
 Mi baja, 's a' földre le tenni próbáljuk. —
 Hát nem mondtuk Anyám? ládd melly szépen
 járhatfz,

Es még napról napra több több erőt várhatfz.
 Ha minden erőnköl egész' ki fogyunk is,
 Az égre segítünk, ha meg szakadunk is;
 Es ámbár azok, kik oda fenn fénylenek,
 Hozzád képest szörnyü magossan légyenek:
 De azt meg mutattuk, hogy be verjük őket,
 Vissza pótolván az el vesztett idöket.

Be verjük, mert nézd meg Irásunk' sorából,
 Mit látfsz, mit reménylhetfsz mind a' két Hazából.

Tekints elébb hármaz ég-tartó hegyére,
 's keresztos koronát hordó tetejére,
 Gondolhadd ezt lenni ditsösség' halmának,
 's a' középsö ágát virtus' öltárának,
 Tüzzel vassal nézzed miként tolonganak
 A' Korona alá, hogy fel juthassanak
 Szerelmesid, kik mind azon törekednek,
 Hogy ott királyi szék épüllyön nevednek.
 Fordülly innen ama' kissébbik Hazára,
 Arra a' hét hegyen virágzó Romára.
 Tekints el felette bértzes bástyájának,
 Látod e' szép rendét ege' tsillagának.

Nyelv.

A' régi Systemák talán már el múltak?

Es az egek 's földek egész' meg újjúltak.
 Mi dolog? hiszem tsak egy *Vénus* vólt régen;
 Most már hármat látok azon a' kis égen.
A' miket nem hittem, már mind meg eshetnek,
Látom, hogy kétségbe semmik se jöhetnek. Ovid.

H. T. I.

Ugy van. *Vénusoknak* méltán gondolhatod
 Öket, *Minervának* de jobban mondhatod.
 Ha a' pernek lelke olly almát tsinálna,
 Mellyre szépség helyett elméröl irkálna,
 Es azt mellé tenné, hogy tsak annak szánnya,
 A' ki a' Hazának leg hívebb Leánya:

Bez-

Bezzeg izzadnál ám ekkor bölt *Aranka*,
 Ha rád bízatra e' gömbölyü arauyka.
 Tudom, segedelmül hivnád *Versegit* is;
 De nem mégy semmire, ámbár ő segít is.
 Te, ama' ragyogó Gróf *Bánfy* Házának,
 Melly most első dífze a' hegyes Hazának
 Leg első nagysággal ékeskedő fényjét,
 Nyelvünk' növésének egy leg főbb reményjét
 Ama' *Palm Joséfa* Gróf-*Allzonyt* gondolod,
 Hogy peres almáddal markát meg tsókolod.
 De a' *Bánfy* szóra mi ötlük szivedbe,
 Báró *Bánfy Klára* jut úgyé eszedbe,
 Kiről végeztetett, hogy Férjét el vegye
 A' halál, és légyen Gróf *Betlen* Özvegye.
 Ezen két Nagyságos *Allzony* nevezetre,
 E' két érdemekkel fényes tekintetre,
 Ezen két böltesség' élő remekjére,
 Nyelvünk' boldogsága páros reményére
 Vesd tehát szemedet, 's válaftást most tegyél,
 Melly'k érdemli, hanem igaz *Páris* legyél.
 Már a' *Betlen* hangra mozganak ajaki
Verseginek, 's ezt is alig várhattya ki
 Ő, Gróf *Teleky* ő *Kegyelmességének*,
 Kinek sas szárnyon jár hire nagy nevének,
 Kinek érdemének mostan az a' *Júlia*,
 Hogy a' kis Hazának *Kantzelláriussa*,
 Mind a' szeretetben, mind a' böltességben,
 Mind Nyelvünk! körülted való segítségben,
 Valóban *Párjának* mint Gróf-*Allzonyának*
 A' nagy méltóságú *Betlen Susánnának*
 Azok mellé rakja egy rendbe virtussát,
 E' tartya úgy szólván az almához jussát.
 Bizon jó, hogy tsupán eszünkben gondoltunk
 Illy almát, mert mi is már kétségben vóltunk.
 Majd ha ez a' három tsillag öszve megyen,
 Es több is gyül hozzá, hogy egy szép nap
 legyen:
 Akkor láthatod meg, óh Nyelvünk! mi lettél,
 Úgy éred el, a' mit nem is reménylettél. —
 Fel.

Felséges Istenünk! neveld hát ezeket
 A' szép tsillagokat, 's öregbítsd fényeket.
 De fordúllunk vissza 's a' nagy Hazánkat is,
 Nézzük az itt forgó szép tsillagokat is.
 Itt is akadunk olly Isten Affzonykára,
 Ki színt úgy érdemes az arany almára.
 Látod e', hogy' fénylik Egünk' közepében,
 A' nagy érdemű Gróf *Vitza'* ölében
 Egy ragyogó hajnal *Krasalkovits* névvel,
 's tsak nem közelít már a' Naphoz fényével.
 Nem elégszik meg az affzonyi szokással,
 Melly örömet mutat tsupán tapsolással,
 Nem éri azzal meg, mint sok ezer mások,
 Kiknek Haza' hafznán való vigadások
 Egy kis nevetésből áll, és jó kedvekkel
 Mutatták, a' mit kék tenni bőv kezekkel.
 Ő, látván Királyunk' felséges kegyelmét,
 's Nemzetünkhöz vonzó atyai szerelmét,
 Viszont bizodalmit benne a' Nemzetnek.
 Azért e' költsönös tiszta szeretetnek
 Abrázolására, hogy olly jel fel állyon,
 Melly erről a' jövő Nyomnak predikállyon,
 Aunyi forintokat adott a' Hazának,
Trója alá a' hány hajók rohanának. —
 Óh! vetélkedjeteK ilyen virtusokkal
 Affzonyaink, a' kis *Erdélyi* Lyányokkal,
 Mutassátok meg, hogy virtust nem tsak szültök;
 De Fijaitokkal verset is repültök.

Nyelv.

De ki jár oda fel a' hegy' oldalában,
 A' szent Koronának éppen az allyában,
 És olly hofszú rendel utánna kik mennek,
 Musák' Seregének kell tán lenni ennek.

H. T. I.

Nints olly nagy négy-szegre öfzve tsinált ráma,
 Mellybe belé férne ezeknek a' száma.
 Nézd előbb oda fel, hogy öfzve eggyeznek
 A' Vallások, kiket olly soknak neveznek.

Erdély,

Erdély, maga tőlünk melly el kívánt válni,
 Lásd most velünk öszve fogódzva sétálni.
 A' Magyar a' Tóttal nézd hogy' ölelkeznek,
 's egy szívvel lélekkel miként igyekeznek
 Ezek, a' ditsősség' örökös nevével,
 Bajoskodnak a' hegy' meredekségével.
 Atlási vállokon víszik a' köveket,
 Kikből néked raknak királyi székeket.
 Történetünk' Könyvét ha végig forгатod,
 Ezeknek nagy nevét mind meg találhatod.
 De azért méltóknak tartjuk még ezeket,
 Hogy elő számlállyuk nemes érdemeiket:
 Ditsekedhetsz Róma már Meccénásiddal,
 Vagy Anglia nemes vérü Fijaidal.
 Én bennem is vagynak olyan Martzipányok,
 (Így szól Hazának) kiket eléjébe hányok.
 E' Méltóság mostan Királyi Tanátsos,
 Ehbe bíznod Anyánk valóban tanátsos.
 Martzipány! óh milyen felséges nevezet,
 Mert olly Magyar tudós Társaságra vezet,
 A' melly ötven ezer forintba fog telni
 E' nagy Méltóságnak, ha lábra fog kelni.
 Mit bámúllsz? mit? Anyánk! (Nyelv.) Ötven
 ezereket.

H. T. I.

Úgy vagyon, e' végre szentelte ezeket.

Nyelv.

Oh! kék Egek, milyen nagyot könnyebbettem,
 Szívemben melly édes rázkódást érzettem,

H. T. I.

Méltán is: mert nem tsak vérét nem kéméli
 Magyarod érted, de javát is fetséli.
 Azon panafzkodtál, hogy azért nem lelnek
 Orvosságokat, mert drága pénzen kelnek,
 Ha a' kitől telik, mind ennyit nyújtana:
 Ugyé panafzt szádból senki sem hallana?
 De ne fély, a' nagy vér mind rá veszi őket,
 Talál e' Méltóság számos követőket.

Lá

Látod, hogy' kíséri már is ezerével
 Egy Nagyságos Báró, *Nalátszi* nevével.
 Míg más hazontalan rossz végekre költött,
 O addig egy részét Hazánknak bé töltött. —
 Nézd amott Nagyságos Grófodat *Kohárit*
 Hogy' lökdösi izélyel tündöklő sugárit,
 Ezt, többtől *Ferentz* neve különböztet,
 's Udvari Titoknok Titulus öltöztet.
 Az ő segedelme által le festették.
Európa' képét, hogy magyarrá tettük,
 Most ama' *Murányi Vénius'* Szerzőjének
 A' Magyar Musáknak Elölülőjének,
 Ki tőled örökös borostyánt érdemel,
 Most annak e' Nagyság újj Oszlopot emel,
 's azt, a' ki sok nevet égre taszítani
 Kivánt, nem engedvén a' porba hullani.
 Azt mondom segíti, hogy jobb lábba állyon,
 's *Gyöngyösiből Magyar Homérusunk* vállyon.
 Amott már a' hegynek tsak nem tetejében,
 Nézd, hogy' akar vágni *Martzipány'* élében
Szétsényi Ferentz Ur ő Kegyelmessége,
 Kinek is Grófsággal híres Nemzettsége. —
 Mi, hogy használhassunk vele a' Hazának,
 Egy *Berkényi* nevű Ifjú' ujjának
 Szép tehetségeit arra fordítottattuk,
 Hogy a' réz-metzésre jól meg tanítottattuk,
 Ő, látván ebbéli igyekezetünket,
 És Hazánkhoz való buzgó szerelmünket:
 Esztendőnként rendelt száz, száz forintokat,
 Hogy arra a' végre használlyuk azokat;
 Szin' annyit egy olyan Könyv' ki-adásának,
 Mellynek majd meg láttyuk sikerét hasznának.
 Szóly már Orvosának született munkája,
 A' melly az ér-vágást tanítva vizsgálja.
 Ambár e' van írva emberek' testének,
 Te is veszed azért hasznát erejének.
 Szólyon *Korabinszky* gazdag termésével
 Hazánknak, mellyről irt rézre-metzésével;

Szóly-

Szóllyon egy *Budai* 's *Abalji* elme,
 Kiknek e' Mecenás leve segedelme.
 Szólly Tudós! egy durva könyvnyomtatójától
 Ki szabadítá ki munkád igájától?
 Ki adott ezer hét száz tizennyóltzakat,
 Hogy ki válthassad a' rab nyomtatványakat?
 Illyen Atlást hányat lehetne számlálni,
 Illy Herkules hány kéz eged alá álni. —
 Így gyül napról napra serege azoknak,
 Kik ügyedet tartják leg első gondjoknak.
 Így emelgetnek fel lassanként az égre,
 Arra a' sok nyelvel már köz ditsőffégre. —
 Örvendezz hát Anyám! méltán is örülhetfz,
 Mert már bátorsággal trónusodba ülhetfz;
 Koronádat bizvást fel tehedd fejedbe,
 Hogy többé le essék, ne is tartsd eszedbe.
 Ragyogj hát már, 's szórjad széllyel fényességed,
 Tündököly Egünkön, és ne légyen véged.

Nyelv.

Oh édes Fijaim! mit szóllyak ezekre?
 Öfzve tett kezeket nyújtok az Egekre;
 's mivel nem adhatok más köszöneteket,
 Térden állva kérem a' nagy Isteneket:
 Hogy az illyen Haza' Attyait 's Annyait,
 Egem' tsillagait, 's terhem' ofzlopait,
 És azokat is, kik ezek után lesznek,
 A' kik illyeneket értem híven tesznek;
 Soká fel ne vigyék, 's számokat nevellyék,
 És ditső hireket magokig emelleyék.
 Ha pedig itt hagynak, 's sok érdemek után
 Vissza térnek ismét a' fényes ég után:
 Szívemben örökös emlékezeteket —
H. T. I. Már alig ejthette szegény ki ezeket.
 Még többet is akart a' szája mondani,
 De nem engedte a' zokogás szóllani;
 Mi hát még ezeket olvastuk könyvéből,
 A' melly szint' úgy főrrott fel felé szivéből:
 Ti újra fel épült Hazánk' bõlts Rendjei,
 Kikre nyitva álnak e' Világ' szemei,

Min-

Minden reménységem ti bennetek vagyon,
 El vesszen e' nevem hát, vagy fenn maradjon?
 Most, ha akarjátok, fel emelhetitek;
 Ellenben, egy szóval el temethetitek.
 Oh! ha segítitek jó lábra állani,
 Hogy' fog majd a' késő maradék áldani.
 Ditső neveteknek hogy' rak oszlopokat,
 Hogy' fogja tsókolni sárga porotokat;
 Ellenben a' haló földben is mit vártok
 Tsontotokra, oh ha halálomra jártok.
 Magyar szívetekre de míg ezt terjesztem,
 Reménységem' kívántt jó véggel élelstem.
 Hát ti Briliánti a' szent Koronának,
 Két nemü Oszlopi mind a' két Hazának,
 Mecénások, 's Márok! mit szólljak róllatok?
 Kik a' jövő Nyomnak útát tsináltatok,
 A' már méllyen fagyott jeget le törtetvén,
 A' magatok halznát, 's nyugtát félre vetvén,
 Mást nem kívánhatok, hanem e' szemekkel,
 Mellyek gyakran áztak keserü könyvekkel,
 Ezekkel kívánom, hogy meg láthassátok,
 Hogy' hág a' leg felsőbb póltzra fel Anyátok.
 Addig pedig úgy meg nőjjön Seregetek,
 Hogy a' Napnál sűrűbb sugárral fényljetek.
 Azután ezeket midön meg láttátok,
 's szemeteket öszve örömmel húnytátok:
 A' Hir akkor olly Kö - Táblát tsináltasson,
 Mellyet a' vad idő bé ne vakolhasson,
 És róllatok, rá, olly ditséretet írjon,
 Melly világ' végéig fenn - állással bírjon;
 E' felett adja meg az ég lelketeknek
 Örökös jutalmát nagy érdemeteknek. —
 Ti pedig Hazátok' szép gyümölsös fáji,
 Viágzó tsemeték, és gyenge plántáji,
 Kik magatok felöl olly jó reményt tesztetek,
 Hogy Paraditsomunk' termő fáji lesztetek;
 Napom' fénnye alatt úgy virágozzatok,
 Hogy naponként izebb szebb gyümölsöt
 hozzatok.

Tsi.

Tsirázzatok ti is műveletlen kertek,
 Kik talán még most is pallagban heverték.
 Oh! Kertészek kérlek tisztogassátok ki,
 Hogy ne fakadhasson az átok rátok ki.
 Ti pedig Egeim! ha fel tisztúttatok,
 Újjabb fellegekbe bé ne borúlytatok.
 Addig ne vess te is napom' fényessége,
 Míg a' nagy Világnak el nem jö a' vége.

Pest. A' miről élelztő reménységet nyújtotunk volt M m árkusunknak 544-dik lapján, hogy t. i. a' Magyar Nyelvnek és Stilusnak közönséges taníttatása minden órán el fog kezdődni a' *Pesti* Univerzitasban: immár bé tellyesedett. E' folyó hónapnak 7-dikén iktattatott bé, az e' végre ki-rendeltt Tanító N. *Vályi András* Úr hivatalába, kinek hazafiúi tüzetől, 's esmeretes szép tehetségeitől sokat várhatunk. — A' bé iktattatás' tzeremoniája, következendőképpen ment véghez: Az Univerzitas' Palotájában, mellyben a' Királyi Professzorokon kívül, Hazánk' szívető Fijainak nagy számú Serege jelent vala meg, fel olvastattott az Univerzitas' Rektora által azon Királyi Végzés, mellyben jelentetett, hogy említett Ns *Vályi András* Urat, ő Felsége, a' Magyar Nyelvnek és Stilusnak Tanítójává nevezte legyen a' *Pesti* Univerzitasban, 's akarja kegyelmellen, hogy a' Kir. Akademiákba is hasonló Tanítók vitessenek bé. — Ekkor még szóllalt az új Professzor Úr, 's ébrefztő, és meg győző Magyar Beszédet mondott, a' Magyar Nyelv' művelésének hasznos, és szükséges voltáról. — Nagy érzékenységgel írt hozzánk ezen jeles Beszédéről, egy derék Tanítvány a' az új Professzor Urnak.

Nagy - Kálló.

Hadi Fő Vezér' Helytartója, 's egy gyalog Magyar Seregnek Vagyonossa, Zászlós Úr *Splényi Gábor* ő Kegyelmességének, Nemes *Szabolts* Vármegyei Fő Ispányságába való bé-iktattatása
 olly

olly pompával ment itt véghez, hogy alig lehet meg határozni, ha vallyon a' Koronázás' emlékezetére tartatott Inneplésen tett e' ki jobban magáért a' Nemes Vármegye, mint ezen örömnapon. A' bé iktató Kir. Biztos volt *Abalújvármegyei Fő Ispány, Zászlós Ur Orozy Lőrintz* *) ő Kegyelmeffége. Ezen jeles alkalmatosságra, ahhoz illő fontos és szép verseket készített 's osztogattatott el, ama' virágzó hirü tudós *Hazafi Baróti Szabó Dávid, Kassai Professzor Ur;* melyeket, buzgó hazai szeretetéhez képest, a' Magyar Nyelv' gyarapítását tárgyazó hathatós intéssel fejezett bé. — A' bé iktató, 's bé iktatándó Méltóságok eleibe, egéssz' a' Megye' széléig küldetett volt ki Deputátzió, melly is, a' *Dadai Járásbéli Lovas Nemességtől* kísértetve, a' *Tisza'* hidjának *Rakamoz* felé való végén, szép Beszéddel fogadta *Tokajnál* ágyú ropogások között, ő Kegyelmeffégeket.

Erdély Ország.

Kolosvár. „Májusnak 16-dikán iktattatott bé Gróf *Bánffy György* ő Kegyelmeffége, Gubernatori fő méltóságába. Nevezetes volt 's leszen e' nap, arról a' repeső örömről, mellyet bizonyítottak volt azon *Hazánk'* fő fő Rendjei, 's általán fog-

*) *B. Orozy József* ő Nagyságának pedig, *Király Képe Ürményi József* ő Kegye. gét vala szerentséje, a' *Ns Báts Vármegyei Fő Ispányságba* szabad Kir. *Zombor Városában* Máj. 2-dikán bé iktatni; melly bé iktattatás' érdemlett pompájának vóltaképpen való le írással egész *Leveleket* lehetne bé töltenünk. — *Apátúr 's Kalotsai Kánonok Főtiszt. Lakner József Ur* tette a' bé iktattatást meg előzőtt 's követett *ifjeni szolgálatokat,*

fogva minden Tagjai, meg nevezett nagy származású 's érdemű Fejekhez. Örülnek a' Musák is, illy példás Pártfogójoknak, ez Ország' kormányja mellett lett meg hagyásán.

Valamint *Pozsonban* feles számmal fel szoktak vala gyülekezni a' Dámák, azon Palota' folyosójára, mellyben az Ország Gyüleasei tartattak a' Primás' házában: úgy itt is bé kezdettek mostanában járni Affzonságaink az Ország' Házába, 's le ülvén díszessen, a' számokra készített karokba, nagy figyelmetességgel halgatják a' Haza javát tárgyazó tanátskozásokat.

A' kéz-írásokban lévő Historiák' ki-adására fel állott Társaságnak, gyülease fog tartatni a' napokban. Mind a' Társaság' Tagjainak betses neveiket, mind a' kéz-írások' tizimjeiket fogjuk közleni az Urakkal; hogy közönségesekké tehessék azokat a' két Haza' örömére. “

B é t s.

Máj, 28-dikán érkezett ő Ts 's Kir. Felsége *Mediolánumba*, holott is nagy *éllyen* kiáltással fogadtatott. — Tegnap, *Antal Föhertzegetske*' neve napjának öröme tartatott *Laxenburgban*; mellynek mi is szemlélői voltunk. — Közleni fogjuk le-írását a' jövő postán. — A' *Bétsi* Udv. Ujság, tsak azt írja a' *Szisztóvi* tanátskozásokról, hogy azok, darab ideig való félbe szakadások után, Máj. első felétől fogva ismét folynak. — *Lüttichből* így irt Máj. vége felé egy nagy tekintetű Hazánkfia: „Itt, minden azt beszéli, hogy mi (a' Ts. 's Kir. Katonák) nem sokára a' *Frantziák* ellen fogunk menni; tsak magunk nem tudunk belöle semmit. “

* * * * *

Küldjük az *i* árkust, az Ország' Gyülease' Historiájához tartozó Aktákból.

Költ *Bétsben*, Jun. 14-dik napján 1791.